

Dosarul nr.2r-198/19

Prima instanță: Judecătoria Hîncești, sediul Ialoveni, judecător: C. Albu

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău, judecători: M. Anton, V. Cotorobai, A. Panov

DECIZIE

17 aprilie 2019

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele ședinței, judecătorul
Judecătorii

Ala Cobăneanu
Dumitru Mardari
Svetlana Filincova

examinând recursul declarat de Ilie Chiosa,
în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată a SRL „Ialoveni Gaz” către Ilie Chiosa cu privire la încasarea datoriei și a prejudiciului cauzat în urma consumului fraudulos de gaze și compensarea cheltuielilor de judecată,
împotriva încheierii din 07 decembrie 2017 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost restituită cererea de apel a lui Ilie Chiosa depusă împotriva hotărârii din 29 mai 2017 a Judecătoria Hîncești, sediul Ialoveni,

constată:

La 28.12.2015, SRL „Ialoveni Gaz” s-a adresat cu cerere de chemare în judecată către Ilie Chiosa, prin care a solicitat încasarea datoriei și a prejudiciului cauzat în urma consumului fraudulos de gaze și compensarea cheltuielilor de judecată.

Prin hotărârea din 29 mai 2017 a Judecătoria Hîncești, sediul Ialoveni, acțiunea a fost admisă, fiind dispusă încasarea de la Ilie Chiosa în beneficiul SRL „Ialoveni Gaz” a datoriei și a prejudiciului cauzat în sumă de 9626,67 de lei, și a sumei de 289 de lei cu titlu de cheltuieli de judecată.

Nefiind de acord cu hotărârea primei instanțe, la 26.06.2017, Ilie Chiosa a declarat apel, solicitând casarea hotărârii și emiterea unei hotărâri noi prin care acțiunea să fie respinsă.

Prin încheierea din 21 septembrie 2017 a Curții de Apel Chișinău, cererii de apel nu i s-a dat curs, apelantului Ilie Chiosa comunicându-i-se despre necesitatea prezentării cererii de apel întocmite în conformitate cu exigențele legale.

Prin încheierea din 07 decembrie 2017 a Curții de Apel Chișinău, s-a dispus restituirea cererii de apel a lui Ilie Chiosa, dat fiind faptul că ultimul nu a îndeplinit indicațiile instanței de apel expuse prin încheierea din 21 septembrie 2017.

La 25 februarie 2019, Ilie Chiosa a declarat recurs împotriva încheierii din 07 decembrie 2017 a Curții de Apel Chișinău.

În motivarea recursului a indicat că a fost în imposibilitate de a îndeplini indicațiile instanței de apel, deoarece nu a primit nici hotărârea motivată a primei instanțe, nici încheierea instanței de apel și nici vreo citație a acesteia, iar la materialele dosarului lipsesc oricare probe care să confirme despre respectarea procedurii de citare legală a acestuia în instanța de apel.

Astfel, a solicitat repunerea în termenul de declarare a recursului, admiterea recursului și casarea încheierii instanței de apel din 07 decembrie 2017, cu restituirea spre rejudecare problema soluționată prin încheierea dată.

La 03.04.2019, SRL „Ialoveni Gaz” a depus referință la cererea de recurs, prin care a solicitat respingerea acesteia ca nefondată.

Examinând temeiurile cererii de repunere a recursului în termen, în raport cu materialele cauzei, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră, că cererea cu privire la repunerea în termen de declarare a recursului înaintată de către Ilie Chiosa este neîntemeiată și urmează a fi respinsă, iar recursul urmează de a fi respins ca fiind tardiv, din următoarele motive.

În conformitate cu prevederile art. 427 lit. a) Cod de procedură civilă, instanța de recurs, după ce examinează recursul împotriva încheierii, este în drept să respingă recursul și să mențină încheierea.

Articolul 425 Cod de procedură civilă prevede că termenul de declarare a recursului împotriva încheierii este de 15 zile de la comunicarea încheierii.

Din materialul administrat rezultă că, la 07 decembrie 2017, Curtea de Apel Chișinău a dispus restituirea cererii de apel a lui Ilie Chiosa, din considerentul că acesta nu a înlăturat neajunsurile la depunerea cererii de apel, expuse prin încheierea instanței din 21 septembrie 2017 și, totodată, instanța a indicat că ultimul fiind citat legal în ședința de judecată a instanței de apel nu s-a prezentat.

La 25 februarie 2019, Ilie Chiosa a declarat recurs împotriva încheierii instanței de apel din 07 decembrie 2019, invocând că despre soluționarea cauzei a aflat abia la 10 februarie 2019, după care fapt a și solicitat imediat să facă cunoștință cu materialele cauzei.

În conformitate cu art. 116 alin. (1) Cod de procedură civilă, persoanele care din motive întemeiate au omis termenul de îndeplinire a unui act de procedură pot fi repuse în termen de către instanță.

Dispoziția alin. (3) al aceluiași articol prevede că la cererea de repunere în termen se anexează probele ce dovedesc imposibilitatea îndeplinirii actului.

Totodată, trebuie efectuat actul de procedură care nu a fost îndeplinit în termen (să fie depusă cererea, să fie depuse documentele respective etc.).

În acest context, instanța de recurs reiterează, că prin prisma prevederilor legale citate termenul de declarare a recursului poate fi restabilit, dacă persoanele îndreptățite solicită acest lucru și prezintă probe veridice, ce confirmă imposibilitatea de a fi putut depune recursul în termen.

Recurentul a solicitat repunerea în termen de declarare a recursului, motivându-și cererea prin faptul că, nu a cunoscut despre examinarea cauzei în instanța de apel. Nu a primit nici o citație prin care să i se comunice despre oricare act de discreție a instanței și, astfel, a fost în imposibilitate să declare recursul în

termen. Iar la materialele dosarului lipsesc probe care să confirme despre citarea legală a dânsului.

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră ca fiind neîntemeiate afirmațiile recurentului Ilie Chiosa, cu privire la omiterea motivată a termenul de depunere a recursului, ori recurentul cunoscând despre normele procesuale civile cu privire la conținutul și forma cererii de apel, prezentând apelul nemotivat la 26.06.2017, nu a dispus de diligență pentru a se informa de soarta dosarului de mai departe și profitând de faptul că, la materialele dosarului lipsește confirmarea despre comunicarea actelor de procedură, a declarat recurs după mai bine de un an și două luni de la pronunțarea soluției instanței de apel.

Față de cele indicate se menționează că, legiuitorul a prevăzut expres momentul care determină curgerea termenului de prescripție - data comunicării actelor de discreție a instanței judecătorești, însă, la fel, a instituit și obligația părților de a se folosi cu bună-credință de drepturile lor procedurale, iar reînnoirea acestui termen pentru motive neconvingătoare poate fi contrară principiului securității raporturilor juridice.

Astfel, instanța de recurs constată că, la caz, recurentul nu s-a conformat prevederilor legale, nu a prezentat instanței probe pertinente și concludente care să justifice omiterea termenului de declarare a recursului pe motive întemeiate, fapt ce nu constituie temei de repunere în termenul de declarare a recursului.

Instanța de recurs reține, că o asemenea soluție este compatibilă și cu standardele înserate în textul art. 6§1 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, conform căror încuviințarea exercitării unei căi ordinare de atac în urma rămânerii definitive a actului jurisdicțional valabil adoptat în lipsa unor circumstanțe fundamentale și obligatorii, ar însemna de fapt încălcarea principiului securității raporturilor juridice și a drepturilor celorlalte părți la un proces echitabil.

Instanța de recurs mai notează, că exercitarea oricărei căi de atac și neîndeplinirea oricărui alt act de procedură în termenul legal atrage decăderea din drept, afară de cazul când legea dispune altfel sau când partea dovedește că a fost împiedicată printr-o împrejurare mai presus de voința ei să efectueze acțiunea în termen.

Conform jurisprudenței CEDO participanții procesului de judecată urmează să-și asume un rol activ, urmărind cu diligență derularea procesului său și să dispună cu bună-credință de drepturile sale procedurale.

În conformitate cu art. 56 alin. (3) Cod de procedură civilă, participanții la proces sunt obligați să se folosească cu bună-credință de drepturile lor procedurale. În cazul abuzului de aceste drepturi sau al nerespectării obligațiilor procedurale, se aplică sancțiunile prevăzute de legislația procedurală civilă.

Buna-credință prezumă, că partea este obligată la intervale rezonabile de timp să manifeste diligență și să se intereseze de soarta dosarelor despre care cunosc cu certitudine că se află pe rolul instanței cu participarea lor și să respecte termenele prevăzute de lege.

Ținând cont de cele menționate, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ consideră necesar de a respinge cererea cu privire la repunerea în

termen de declarare a recursului, de a respinge recursul și menținerea încheierii instanței de apel.

Având în vedere cele expuse, în baza art. 427 lit. a) Cod de procedură civilă, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d e c i d e:

Se respinge cererea lui Ilie Chiosa cu privire la repunerea în termenul de declarare a recursului.

Se respinge ca tardiv recursul declarat de către Ilie Chiosa și se menține încheierea din 07 decembrie 2017 a Curții de Apel Chișinău, în cauza civilă la cererea de chemare în judecată a SRL „Ialoveni Gaz” către Ilie Chiosa cu privire la încasarea datoriei și a prejudiciului cauzat în urma consumului fraudulos de gaze și compensarea cheltuielilor de judecată.

Decizia este irevocabilă.

Președintele ședinței, judecătorul

Ala Cobăneanu

Judecătorii

Dumitru Mardari

Svetlana Filincova